

LIVIU REBREANU

Gorila

Prefață de *Ion Simuț*

Fișă biobibliografică și
referințe critice de *Lucian Pricop*

Editura Liviu Rebreanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REBREANU, LIVIU

Gorila / Liviu Rebreanu ; pref. de Ion Simuț; fișă biobibliografică și referințe critice de Lucian Pricop. - București : Editura Liviu Rebreanu, 2018

ISBN 978-973-1898-44-5

I. Simuț, Ion (pref.)

II. Pricop, Lucian (ed.)

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Un roman de dragoste camuflat într-un roman politic</i>	
(prefață de Ion Simuț)	7
<i>Fișă biobibliografică</i>	20
<i>Referințe critice</i>	22
 GORILA	 27
Capitolul I. Întorsătura	29
Capitolul II. Vălmășagul	78
Capitolul III. Treptele	120
Capitolul IV. Interval	153
Capitolul V. Frați de cruce	196
Capitolul VI. Despărțiri	246
Capitolul VII. Prigoana	285
Capitolul VIII. Gloanțele	329
Capitolul IX. Spovedanii	362

Capitolul I ÎNTORSĂTURA

1

— Nu, zău, m-ați amețit cu atâta politică! izbucni d-na Emilia CornoIU într-un grup de bărbați, așteptând începerea ceremoniei. Parcă nici n-am fi la logodnă...

Constantin Rotaru, tatăl logodnicei și amfitrionul, se scuză cu un surâs jenat și totuși galant:

— Ai dreptate, coană Milico, ne-a cotropit politica și ne-a stricat până-n măduva oaselor! Poate de aceea merg toate treburile din rău în mai rău...

Soția generalului Alexandru CornoIU se apropia de cincizeci, dar se simțea tânără și, cum spunea de multe ori, nu se dădea pe una de douăzeci de ani. Era blondă-platină, după moda zilei, cu niște ochi căprui care zâmbeau și se țuguiau de câte ori întâlneau o privire bărbătească simpatcă. Deși mai durdulie decât admiteau canoanele siluetei moderne, avea o vioiciune sprintară în mișcări și în vorbă care o făcea agreabilă chiar și celor ce, mai cu seamă la început, o găseau cam vulgară și prea insistentă. Întrerupse pe Rotaru cu alt glas, mângăios:

— Cel puțin spune-mi și mie, că doar știi cât mă interesează, din pricina lui Alecu, pleacă guvernul ori nu pleacă și, dacă pleacă, cine vine?... D-ta trebuie să știi că ești în secretele zeilor!

– Mă calomniezi, scumpă doamnă! protestă galeș amfizionul, scuturându-se ca de o rușine. Sunt un simplu deputat și încă mameluc, adică fără nici o trecere. Eu, ca și dumnealor de altfel, fac politică teoretică, nu practică!

Înalt, voinic, cu părul foarte nins și cu fața tinerească trandafirie, cu ochii albaștri sentimentali, Rotaru inspira încredere de la prima vedere. Avocat cu succese răsunătoare, cu o clientelă care-i asigura venituri considerabile, cu o întreagă armată de secretari, politica într-adevăr mai mult îl încurca și-i răpea timp. O făcea ca un sport și fiindcă orice român cu anume situație socială trebuie să aibă și un rost politic. Lumea îl privea de mulți ani candidat pentru portofoliul justiției.

– Admirabil! strigă Alexe Danciu, râzând și aplaudând zgomotos.

Era un secretar negricios și rotofei, arivist înverșunat care-și lingusea patronul atât de ostentativ că indispucea lumea. Când vorbea Rotaru se planta în fața lui, ca să fie negreșit observat, și asculta cu gura căscată de admirație, așteptând momentul să râdă sau să aplaude.

– Surdină, Danciule, că ne compromitem! murmură avocatul confuz, cu degetul pe buze.

– Nu, zău, maestre, nu mă pot stăpâni! stăruie tânărul. Sunteți formidabil!

Împrejurul d-nei Cornoiu, în colțul vastului salon, coborî clipa de tăcere care subliniază fără voie gafele prea tari. Cei trei-patru tineri pleacă capetele, iar Mircea Tolontan, alt secretar al lui Rotaru, roși până-n vârful urechilor. Chiar îndrăznețul Georgel Guguianu, vechi judecător de instrucție și fervent cultivator al maestrului în vederea ministeriatului, începu să-și examineze încrucat botul pantofilor. Singur Victor Florescu, consilier la Casație și prieten din școală cu gazda, uscat și delicat, purtând gravitatea profesională ca o mască pe figura-i altfel blajină, trecu peste gălăgiosul adulter domestic și rosti sentențios:

– Trebuie totuși să recunoaștem, dragă Costică, indiferent de situația guvernului de azi sau a celui de mâine, că trăim într-o epocă tulbure, într-o criză permanentă!

Cuvintele magistratului șterseră îndată ecoul penibil ce mai plutea în aer. Înainte de-a răspunde, Rotaru avu o ezitare ca și când ar mai fi așteptat vreo observație sau și-ar fi cântărit replica. Reputația de orator prețuit și-o menaja în toate ocaziile, chiar cele mai anodine. Învăluite într-un surâs ușor ironic, întovărășite de priviri moi, insinuante, ciocănite prin pauze savante care le complectau sau multiplicau înțelesurile, cuvintele cele mai banale deveneau strălucitoare și interesante în gura lui. Vorbind își netezea în răstimpuri sfărcurile unei mustăți imagine cu arătătorul mâinei stângi, gest care-i dădea un aer ștregăresc... Se uită pe rând la toți, apoi rămase cu ochii la d-na Cornoiu:

– Criza, da, există și chiar în stare endemică, precum spuneai, nu numai la noi, ci în lumea întreagă... Războiul mondial a atins și a sfârșit însuși sistemul nervos al omenirii. Cine știe cât timp va mai trece până să se vindece rana asta mortală, dacă cumva se mai poate vindeca. De altfel toate marile zguduiri au fost urmate de prăbușiri morale totdeauna mai dezastruoase decât vărsările de sânge sau distrugerile materiale. Azi situația e mai grea fiindcă și civilizația noastră are mai multe mijloace de a răspândi neîncrederea și spaima și de-a ține pe om într-o neconținută surescitare. Încât îți vine să te întrebi dacă însăși civilizația n-o fi cumva o altă formă a crizei?... Un astronom afirmă undeva că viața organică, despre care noi ne-am obișnuit a crede că e rostul și mândria naturii pentru că culminează cu noi înșine, că viața aceasta n-ar fi decât efectul unei crize epidemice a pământului. Ceea ce ar însemna că și bătrâna noastră planetă trece printr-o criză... Adevărul însă este că omului nu i-a plăcut niciodată prezentul. I s-a părut mereu mai frumos trecutul, mai normal, mai ales în perspectiva de poezie a depărtării în timp și spațiu. Bietul om nu-și dă seama că, prin preferința pentru trecut, adică pentru niște lucruri moarte, își exprimă presimțirea propriului său sfârșit în liniștea cea mare și definitivă. În toate vremurile, chiar în

cele mai calme, oamenii au avut impresia că trăiește în criză, că lumea s-a înrăit, că moravurile s-au stricat, că se apropie sfârșitul pământului. Nici nu s-ar putea altfel. Viața e mișcare și zbucium și luptă, o criză. Existența e sinonimă cu mișcarea. Numai moartea pune capăt crizei, moartea, adică nemișcarea, inexistența...

Ca totdeauna când vorbea, Rotaru se înflăcărase. Își auzea cadențele vocii și se plăcea. Își mângăia tot mai des mustața închipuită... Apoi deodată se întrerupse, simțind cum pe brațul drept i s-a așezat o mână delicată. Într-o frântură de clipă și fără a întoarce capul, recunoscuse pe nevastă-sa. Cu alt glas, mai dulce, continua:

– Tu erai, iubito?... Ai picat la timp. O cam luasem razna. De la căderea guvernului, pe care coana Milica o dorește cu foc, am ajuns la probleme hamletiene.

Se plecă și sărută mâna care-i curmase elocvența... Pe cât era el de chipeș, pe atâta părea d-na Eva Rotaru de micuță, plâpândă și delicată, ca o marchiză de demult. Totuși a născut nouă copii, dintre care șapte trăiau, mezinul abia de trei ani, cel mai mare însurat anul trecut, iar fata cea mare se logodea acum. Și și-a păstrat înfățișarea de fetișcană cu obraji rotunzi și cu o voioșie molipsitoare, în ciuda părului în care firele albe au început să precumpănească. Corina, logodnica, îi semăna perfect, numai buclele îi erau cenușii și ochii verzi. Între mamă și fată mulți o preferau totuși pe cea dintâi spre indignarea ei care, cu un fel de cochetărie de femeie frumoasă, se mândrea cu vârsta, se lăuda că e soacră și poate în curând bunică.

– Atunci te răpesc că tocmai aveam nevoie de tine, scumpe bărbățele! zise d-na Rotaru drăgălaș, cu un zâmbet către toți.

– Ce păcat că ni-l iai! interveni d-na Cornoiu melancolic. Era așa de interesant!

– Îmi pare rău, dragă, dar uite, vine în schimb generalul! replică puțin malițios d-na Rotaru.

– O, bine că sosește dragul de el, suspină comic generăleasa. Altfel cum rezistam eu, o biată femeie, între atâția cuceritori!

Generalul Cornoiu, îndesat, cu pieptul plin de decorații, cu părul și mustățile sure tunse ca peria, se apropia marțial. Auzise numai ultimul cuvânt și, convins că îl privește, era măgulit.

– Sper că nu vrei să plecați pentru că am venit eu? strigă dânsul jovial. O fi el gelos maestrul, domniță Eva, dar eu tot declar că ești cea mai drăgălașă soacră din România mare!

– Astâmpără-te, Alecule! interveni avocatul. Nu uita că și eu am luptat pe front și încă la artilerie!

– Degeaba, generale! Sunt veterană! răsese d-na Rotaru. De două ori soacră!

– Parcă nu te-am dansat anul trecut la nunta băiatului? se umflă Cornoiu. Sunt dansator vechi, domniță! Am dansat și la nunta d-tale!

– Atunci plec liniștită! sfârși Eva depărtându-se cu Rotaru și lăsând în urma lor o dără de voie bună.

– Nostimă femeie! murmură generalul clipind visător, după o mică tăcere, urmărind-o din ochi câțiva pași.

D-na Cornoiu îl măsură cu o mirare batjocoritoare, apoi zise cu admirație ostentativă:

– Dar și Rotaru, un bărbat și jumătate!

Pe toate fețele înfloriră mici zâmbete discrete.

D-na Rotaru era agitată și puțin nervoasă. Logodna o sâcăia oricât voia să se stăpânească. Se serba împotriva voinței ei și a lui Rotaru, chiar și a Drugenilor. Cu toții socotiseră că, de vreme ce după Crăciun urma să se celebreze căsătoria cu fastul convenit, o logodnă oficială nu mai avea rost. Încăpățănarea tânărului Drugeanu, secondat și de Corina, a biruit și bătrânii au trebuit să capituleze. Ca orice mamă grijuie, d-na Rotaru a încercat să atragă atenția fetei că asemenea încăpățănare nu e promițătoare pentru viitoarea lor căsnicie. Corina a răspuns râzând: „Ce are a face, iubito? În clipa când nu ne-am mai înțelege, vom divorța și

gata!“ Răspunsul a consternat pe biata mamă, dar n-a insistat. Începuse să se obișnuiască cu nedelicatetea copiilor; o atribuia destrăbălării ce s-a abătut asupra tineretului după război și împotriva căreia lupta părinților e neputincioasă.

Și căsătoria cu Teofil Drugeanu a fost pusă la cale de Corina singură, încât părinții, vrând-nevrând, au trebuit să accepte. Desigur, Teofil nu era o partidă rea. Fiul cel mai mic al fostului primar general, drăguț și simpatic și muncitor, conta printre tinerii de viitor. Era azi, la vârsta de abia treizeci de ani, secretarul și conducătorul biroului avocațial al fostului ministru Belcineanu care i-a fost profesor la Universitate, îl iubea foarte mult și alături de care făcea politică foarte activă în partidul național. D-na Rotaru ar fi avut alte planuri. Dar, din moment ce Corina a ales, n-a schițat nici un gest de opunere. Ceea ce o spăimânta însă era numai constatarea că nici pe cel ales de ea nu-l iubea sau îl iubea într-un fel cu totul straniu. Într-o zi, când Rotaru i-a făcut o aluzie în privința asta, Corina a replicat fără pic de sfială: „Noi cei de azi nu ne mai iubim, tuțule scump, ca pe vremea voastră de ați rămas amorezați până la bătrânețe, ba încă și geloși, ca măicuța care e atât de comică cu eterna ei gelozie! Noi suntem lucizi și expeditivi. Mi-e simpatic Teofil și-l iau, dar nu simt porniri criminale de dragul lui. Important e că ne luăm din sentiment, nu din calcul, cum fac alții, cei mai mulți!“ Din norocire Teofil părea mai serios, cu toate că și el se ferea de orice efuziune amoroasă, ca și când i-ar fi fost teamă de ridicol...

Mai nesuferită pentru soții Rotaru a devenit căsătoria aceasta din clipa când Teofil, împreună cu Corina, firește, au ales ca nași pe soții Belcineanu. Făcând parte din partide politice care se dușmăneau, Rotaru n-a avut cu Belcineanu decât relații de suprafață: se întâlneau în Parlament, pe la Palatul de Justiție, schimbau câte-o vorbă banală, uneori discutau chiar mai mult despre lucruri fără importanță, dar sufletește nu s-au putut apropia niciodată. De când apoi Belcineanu a devenit ministru, răceala s-a transformat în invidie ascunsă din partea lui Rotaru care se credea, cum îl credea toată lumea, superior atât ca inteligență și talent, cât și ca

situație socială. Cel puțin Eva se simțea personal jicnită, pe de o parte pentru că „și așa“ i-a luat-o înaintea lui Costică al ei, pe de altă parte pentru că, făcând cunoștință la o serată cu d-na Belcineanu, aceasta n-a fost sau i s-a părut ei că nu este destul de deferentă...

– Ce facem, dragul meu, ce facem cu logodna asta? șopti îngrijorată d-na Rotaru, după ce se depărtară puțin de grupul d-nei Cornoiu. A fost anunțată pentru ora cinci, acuma e șase, s-a adunat toată lumea de mult, dar nașii lipsesc și preotul. Am impresia că Belcinenii înadins întârzie ca să...

Bărbatul o sili s-o liniștească. Invitații se simt bine. Atmosfera e plăcută. Românul consideră întârzierea ca un semn de noblete; de aceea o primește cu resemnare și de la alții. Trecând pe lângă ei Teofil, d-na Rotaru îl opri și pe el pentru explicații. Logodnicul viori, zvelt, cu figura luminată de ochii negri pătimași, recunoscuse simplu că el a anunțat pe Belcineanu să vie pe la șase, ca să aibă timp lumea să sosească.

– Atunci înseamnă că vor veni la șapte! Perfect! zise Rotaru zâmbind indulgent. Cât despre preot, fii fără grijă, iubito! Mă ocup eu imediat!

Se întoarse și dădu cu ochii de Danciu care se ținea veșnic prin apropierea maestrului, să-i fie la îndemână pentru orice eventualitate.

– Bine, Danciule băiete, se poate să-mi faci tu una ca asta? îi spuse încet, luându-l deoparte. N-am vorbit noi să chemi pe părintele Nae pentru ora cinci?

– Mie nu mi-ai spus, maestre, păcatele mele! se holbă desperat secretarul. Dacă mi-ai fi ordonat, eu...

– Atunci să știi c-am uitat! făcu Rotaru blajin. În orice caz însă acuma, din pământ din iarbă verde, să-mi aduci un preot, ai înțeles? Dacă nu găsești pe al nostru, poate să fie și altul, dar fără popă să nu vii... Aide, mână, Danciule, că e primejdie!

Danciu dispăru fericit că are prilejul să se distingă.

Între timp d-na Rotaru fu înconjurată de întreaga familie Iancu Grigorescu, adică bătrânii și tinerii. D-na Grigorescu –

coana Aglăița îi zicea toată lumea – un jandarm de femeie trecută de cincizeci de ani, fardată și pudrată ca o mască, părul vopsit roșu aprins, plină de bijuterii ca o vitrină de prost gust, domina pe toți cu ținuta ei înțepată. Alături, mai scund și slăbuț, puțin adus din spinare, îmbătrânit înainte de vreme deși aveau aceeași vârstă, Grigorescu părea o cantitate neglijabilă. S-a însurat din mare dragoste și a luat pe Aglăița săracă lipită. Ca să nu-și închipuie femeia că face vreo aluzie la sărăcia ei de acasă, el care avea terenuri petrolifere ce-i produceau multe mii de lei pe zi, apoi și pentru că o iubea foarte mult, nu i-a ieșit niciodată din vorbă și a ajuns să fie complect terorizat întâi numai de Aglăița, pe urmă și de Florentina, unica lor odraslă, măritată anul trecut cu Radu, băiatul cel mai mare al lui Rotaru.

– Ei, nene Iancule, sper că ești ca acasă? îl agrăi avocatul jovial.

– Mai bine! răspunse bătrânul cu un surâs care imediat se transformă în grimasă, trăgând cu coada ochiului spre nevastă-sa care-l ținea de braț, cum făcea totdeauna în lume, ca o demonstrație a iubirii și armoniei dintre ei.

D-na Grigorescu se întunecă, își retrase mâna de sub brațul lui și oftă ca o martiră:

– Uite, ăsta ești dumneata! Nu scapi o ocazie fără să-mi faci complimente d-astea, parcă acasă ai trăi în lanțuri... Și doar martori îmi sunt copiii că femeie ca mine...

Deluviul de tânguiri ar fi continuat fără a ține seama de scuzele umile ale imprudentului soț și nici de intervenția împăciuitoare a lui Rotaru, dacă în cele din urmă Florentina nu i-ar fi impus scurt să înceteze. Precum Aglaia își teroriza bărbatul, așa îi teroriza Florentina pe amândoi. Radu, înalt, blond, adoptând obiceiul familiei, își ținea nevasta de braț, drăgăstos parcă luna de miere ar fi fost fără sfârșit pentru ei. Vrând să șteargă cu totul urmele micii supărări, întrebă pe tatăl său dacă e adevărat că vine și Utalea, fiindcă adineori Corina așa se lăuda în fața fetelor... Rotaru nu mai apucă să răspundă. În ușa cea mare tocmai apăruse doamna și domnul Utalea.

Numele flutură câteva clipe, ca un ecou miraculos, pe toate buzele, din om în om. Astă-primăvară, în lumea bună bucurăreșteană a făcut rumoare căsătoria marelui industriaș ardelean Octavian Utalea, unul din cei mai bogați oameni din țară și cunoscut antisemit, cu d-șoara Clarisa Babila, fiica foarte frumoasă a bancherului Leopold Goldstein. În special erau foarte scandalizate femeile, că un bărbat atât de „bine“ n-a găsit în tot vechiul regat decât o ovreică...

Utalea se opri o secundă, calm, aruncând în salonul vast și plin de lume o privire circulară parcă ar fi vrut să se orienteze înainte de-a lua vreun contact. Era bine făcut, cu niște ochi de culoarea oțelului, cu luminile reci și pătrunzătoare, cu mici licăriri catifelte. Obrajii puțin palizi aveau o frăgezime aproape tinerască în contrast cu părul castaniu rar, foarte amestecat cu fire albe. Gura cărnoasă cu dinții puternici, lungi, albi, lucitori se armoniza sever cu bărbia lată, colțuroasă. Fruntea înaltă, largă, era brăzdată de trei cute adânci orizontale, pe când de la rădăcina nasului se ridicau altele trei, scurte, verticale... Îmbrăcat simplu și îngrijit, făcea impresia de meticuloasă curățenie trupestă. Cu înfățișarea-i virilă, energică și hotărâtă contrastau straniu mâinile-i mici, albe, fine, cu degetele lungi, subțiri, delicate, mâini aproape feminine. Avere mare, dobândită într-un timp relativ scurt numai prin propria-i vrednicie, îi dădea o siguranță și o încredere în sine deplină. Ca o fată răsfățată care știe că-i șade bine orice face, tot așa se simțea desigur și Utalea în lume, convins că până și greșelile lui trebuie să fie permise ca manifestări ale originalității care-l caracterizează.

În vreme ce tânăra și frumoasă-i soție, puțin emoționată dar și măgulită de toate privirile încrucișate asupra ei, se îndrepta spre d-na Rotaru care o primi cu sărutările și micile întrebări ocazionale, Utalea se apropie liniștit de amfitrion:

– Suntem numai de trei zile în București, nici n-am apucat încă să ne instalăm, dar nevastă-mea n-ar fi admis pentru nimica-n lume să lipsească de la logodna Corinei. De aceea ți-am telefonat ieri și ne-am invitat. În orice caz într-un ceas bun și cu noroc!

– Mulțumesc, mulțumesc! zise Rotaru scuturându-i amândouă mâinile. Cum văd însă mai mult trebuie să-i mulțumesc doamnei... Degeaba, noua generație și în prietenie e mai solidă ca noi!... Ia stai puțin să te văd! adăogă îndată către d-na Utalea, pe când bărbatul prezinta felicitările de rigoare d-nei Rotaru. Frumoasă ai fost, dar parcă te-ai făcut și mai bine! Căsătoria ți priește!

– Și călătoria, maestre! murmură cochet tânăra doamnă.

În același moment sosi valvârtej Corina și o îmbrățișă, gâlgâind cu glasul muiat de emoție:

– Vai, ce surpriză și ce mare bucurie mi-ai făcut, Babila dragă!

Fuseseră colege de clasă în ultimul an de liceu și au devenit prietene nedespărțite. S-au înscris împreună la universitate, mai mult ca să aibă pretexte de-a ieși, ceea ce nu le-a împiedecat să-și dea regulat examenele și să ia licența, firește în litere, tocmai în timpul când Babila era în focul logodnei cu Utalea. Fiindcă, spre deosebire de versiunile răspândite, Utalea a cunoscut pe Babila în casa Rotaru și prin Rotaru a făcut primele demersuri pentru cererea în căsătorie.

– Nici nu-ți închipui câte am să-ți povestesc! continuă Corina mai potolită. Dar mai târziu, altă dată... Acuma e rândul tău!

Pe când d-na Rotaru întrerupea efuziunile lor pentru a începe prezentările, Utalea șopti cu o ușoară imputare amfitrionului:

– Înțelesesem că e vorba de o logodnă intimă, în familie, altfel, spun drept, cu toată părerea de rău...

– Dar suntem în familie, dragă prietene! protestă candid Rotaru. Adevărat însă că familia e cam numeroasă. Ce vrei? Garda veche și-a făcut datoria către țară!... Eu știi câți am – șapte; ei bine, nici părinții logodnicului nu s-au lăsat mult mai prejos...

Bătrânul Anton Drugeanu, o figură blândă, rotundă, inofensivă, se miră puțin că nu s-au cunoscut când a fost primar, cu câțiva ani în urmă, apoi începu să-și laude cei șase copii, toți mari, așezați pe la casele lor, afară de Teofil, cel mai mic dintre băieți, și de fata cea mai mică, Gafina, prietenă cu fata a doua a lui Rotaru, cu Angelica.

Pe cât era Drugeanu de bonom și vorbăreț, pe atâta de rezervată părea soția lui, Paulina, o femeie trecută, uscată și foarte mândră de superioritatea ei genealogică, fiind descendenta unei familii cu hrisoave de la Petru Rareș. Azi în special a suferit mult din pricina familiei Iancu Grigorescu pe care, deși îi știa bogați putrezi, îi disprețuia ca pe niște oameni de origine cu totul obscură. La dejunul oferit de Rotaru pentru a încheia relațiunile între familiile menite să se înrudească prin logodna ce se făcea, d-na Drugeanu a stat tot timpul înțepată, abia a scos câteva vorbe și s-a uitat la Grigoreștii, inclusiv Radu, parc-ar fi fost transparenți. Grigoreștii, evident, au observat și s-au ofensat. Îndată după-masă coana Aglăița s-a retras cu Iancu într-un colț și l-a bodogănit că se lasă călcat în picioare în loc să dea o replică de să priceapă și ciocoaica și să nu mai îndrăznească să ofenseze niște oameni cumsecade...

Când Rotaru i-a prezentat pe Utalea, d-na Drugeanu a răspuns cu un „îmi pare bine“ atât de amar parcă ar fi avut chinină în gură, vrând să arate că n-o impresionează ariviștii chiar când au reușit să îngrămădească multe milioane...

În timp ce grupurile se strâneau din nou după afinități și convorbirile dibuiau să se înfiripeze, pe ușa mare intra, parc-ar fi fost împins din urmă și totuși țănoș, un domn tânăr, înalt, îmbrăcat într-un sacou sur închis, cu fața negricioasă dungată de sprâncene stufoase ce se îmbinau deasupra unor ochi scânteietori, cu părul negru pieptănat lins pe spate descoperind o frunte largă